

Bilag 5.

HØJESTERETSSKRANKEN

Den 20. november 1957.

Til det af folketinget nedsatte udvalg vedrørende forslaget til lov om ændringer i lov om rettens pleje.

Først vil jeg gerne takke udvalget, fordi man har givet os lejlighed til at fremføre vore synspunkter.

Vi repræsenterer foreningen Højesteretsskranken, der består af samtlige højesteretssagførere.

Hvis man ser på det rent sagføremæssige, kan man vist sige, at vi er de søgførere, der berøres mindst af det fremsatte lovforslag.

Når Skranken dog har fremsat sine synspunkter, hver gang dette spørgsmål om afskaffelse af prøven har været fremme, skyldes det, at sagførerne, som det fuldt ud anerkendes af domstolene, er et vigtigt led i rettens pleje og højesteretssagførerne et vigtigt led i rettens pleje for højesteret.

Skranken har igennem årene i et nært samarbejde med højesteret varetaget proceduren for højesteret, og det kan vist ikke bestrides, at forelæggelsen af sagerne er sket på en måde, der har været til gavn for retsudviklingen og egnet til at opretholde den store tillid, der overalt næres til højesterets afgørelser.

Når der derfor er spørgsmål om at gøre forandringer i den hidtidige ordning, må målet være at forbedre proceduren, at afhjælpe eventuelle mangler; men det forekommer os, at hvis man holder sig til det rent saglige, retsplejens tarv, og prøver at abstrahere fra det sagføremæssige, da er det vanskeligt at se, at der skulle kunne opnås nogen *forbedring* ved det fremsatte forslag.

Der er da heller ikke anført noget som helst i retning af, at proceduren skulle kunne blive bedre for højesteret ved, at der gives almindelig adgang for alle landsretssagførere med 5 års beskikkelse.

Det er anført fra justitsministerens side, at den nuværende ordning indebærer en *dyrere* retspleje.

Rent bortset fra, at dette måtte være underordnet, hvis den medførte en mere betryggende retspleje, så vil vi gerne *dokumentere*, at påstanden er ganske urigtig.

Spørgsmålet har været fremme tidligere, og den 11. februar 1932 afgav den daværende bestyrelse for Højesteretsskranken, nemlig højesteretssagførerne C. B. Henriques, Arne Kemp og Ø. Ahnfelt-Rønne, en erklæring til justitsministeriet derom. Vi vil gerne samtidig med, at vi overgiver det ærede udvalg et eksemplar af de bemærkninger, vi her fremsætter, som bilag 1 overrække en afskrift af den nævnte erklæring, hvorefter man allerede i 1932 kunne oplyse, at salærberegningen for proceduren i højesteretssager gennemgående sker efter de takster, som er gældende for procedure i de andre instanser.

Når det dengang var nødvendigt at indhente en sådan udtalelse fra højesteretssagførerne, var det, fordi de dagældende salærtakster kun var bestemt til anvendelse for procedure i underretten, sø- og handelsretten og landsretten.

Siden dengang er der imidlertid sket den ændring, at de nugældende takster ifølge